

Tour de France oziroma Ob kanalu *Du Midi* 2008

Ob enem izmed prejšnjih križarjenj po Franciji se mi je ob večerji pri znamenitih Beziersovih zapornicah porodila zamisel o možni zanimivi poti ob kanalu. Temu razmišljanju so pritrjevala tudi dejstva, da bom verjetno z lahkoto našel senco in parkirni prostor. Po nekaterih podatkih naj bi bilo ob celotni trasi kanala posajenih okrog 250 000 dreves. Parkirni prostor in nočitev (sva pač pristaša kampiranja na divje) pa je možna skoraj pri vsakih zapornicah ali v ličnih vasicah, ki se pojavljajo vzdolž kanala.

(več o podatkih kanala Du midi na: http://en.wikipedia.org/wiki/Canal_du_Midi, če koga seveda zanima).

Standardni odhod z do vrha nabasanim kamperjem (hvala Lidl) je že nekaj let stalnica najinih potovanj. Izhodiščna točka pa je majhna ribiška vasica v tržaškem zalivu. (Pač želja po čim prejšnji zapustitvi domačega teritorija :))

Dirka po Italiji se, v izogib poletni vročini, ponavadi konča pod ali na kakšnem od prelazov v francoskih Alpah.

Pietraporzio

Želja po osvežitvi v vročih poletnih dneh je velika, zato se seveda kopanje v hladni vodi, ki jo v zgornji Provansi ne primanjkuje, prav prileže. Tako je bil najin prvi resen postanek namenjen osvežitvi v jezeru Serre Poncon.

Ambient odličnega parkirišča tik ob obali jezera je dopolnil še dobrodušni in zgovorni »sosed«, ki je Slovenijo še najbolje poznal po medvedih, ki so baje poleg Renault Clia naš najpomembnejši izvozni produkt v Francijo, zato mi stavek »aaaa Slovenia the land of the bears« še danes odzvanja v ušesih.

Serre Poncon

Tisti, ki ste v tem letnem času v Francijo že potovali, seveda veste, da se Valensolski planoti ni pametno izogniti. Zato je bila poleg Sisterona ta dišeča »miza« eden izmed ključnih postankov v tem »touru«.

Do nje sva se pretihotapila čez prelaz pri Puimichelu, na vrhu katerega se je že začela psihedelična omama barv in vonjav.

Valensolska planota I.

Poleg tradicionalne sivke sva imela na voljo seveda tudi še pšenična polja, nasadov sončnic pa, se mi zdi, da na tej lokaciji nisem opazil. Vsekakor pa po mojem skromnem mnenju destinacijo priporočam nepopoljšljivim romantikom, bohemom pa mogoče tudi rekreativnim kolesarjem. Odvisno od letnega časa.

Valensolska planota II.

Bralec je verjetno že spoznal, da tole ni »tipičen« potopis, kajti skušam se držati reka, da slika pove več kot tisoč besed.

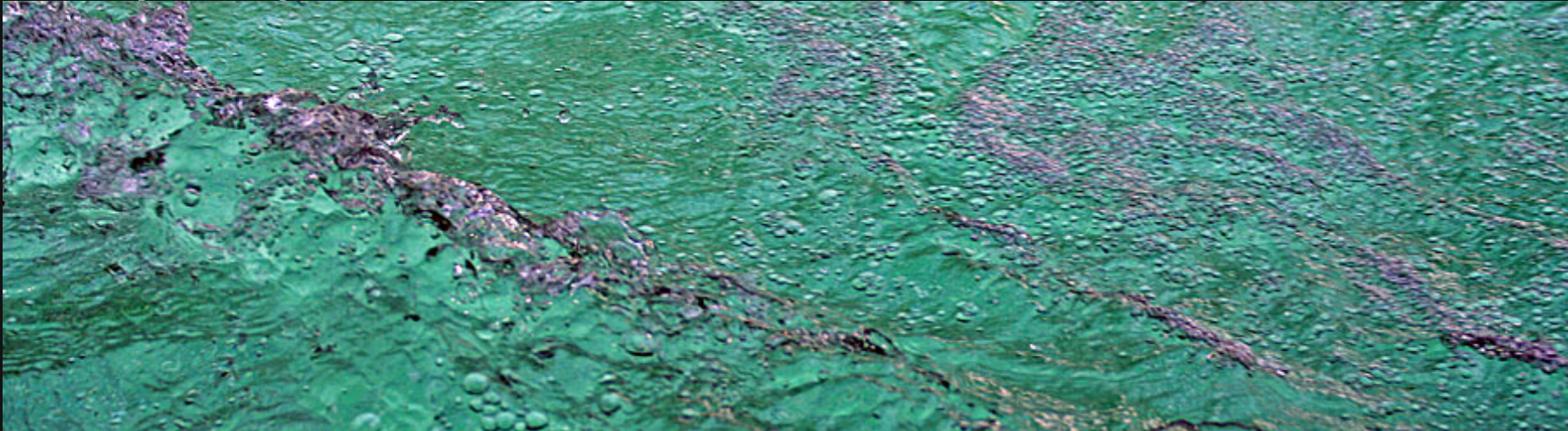
Ob večkratnih obiskih Francije se trudim, da pri najboljši volji ne bi ponavljal same trase potovanja, zato sva se tokrat naprej proti mestu Fontaine de Valcluse odpravila čez Saultsko planoto.

Vas Sault mogoče ni ravno tipično provansalska, vendar nama je bila kmalu domača in všeč. Večerno zbiranje prebivalcev ob pogovoru in balinanju pod praviloma mogočnimi drevesi ter naval mladeži na »potujoče« picerije je prav blagodejno vplivala na najino počutje.

Potujoče picerije s sezidano krušno pečjo kar v kombiju in na strehi zloženimi poleni so mi čisto poseben fenomen in prav zabavam se ob misli, kako bi kravžljaj živce našim birokratom ob morebitnem uresničevanju takšne poslovne ideje.

Ob bežnem obisku samostana Abbaye de Senaque sva si privoščila osvežitev kakršne se še kleni Gorenjci ne bi sramovali.

Reka, ki izvira v Fontaine de Valcluse, ima namreč po moji oceni kakšnih 10-12 stopinj in po prav samomorilskih poizkusih kopanja sva brez težav pogrešala klimatsko napravo v kamperju. Pri dobrih 33 stopinjah v senci mi je resnično vroče začelo postajati šele po dobrih 45 minutah, nato pa »ponovi vajo« do vsesplošne večerne ohladitve. Strinjala sva se, da bi lahko v tej vasici brez problema lenarila vsaj teden dni, saj si poleg čudovite narave in različnih možnosti rekreacije lahko ogledate tudi ročno izdelavo papirja, veslaško šolo, amaterske glasbene skupine pa seveda tradicionalne nedeljske francoske »marcheje«, da obilice restavracij ne omenjam.

Tržnica

In vino veritas

Morda bo za koga zanimiv podatek, da je v mestu L'Isle-sur-la-Sourge največ starinarn kar sem jih kdaj videl v enem mestu. Pa tudi splošno prijetno vzdušje in dokaj eksotično destinacijo ne gre zanemariti, tako da se splača narediti ovinek iz začrtane trase in obiskati ta kraj.

Seveda se po zemljevidu že močno približujemo klišejskim destinacijam kot sta Provansa in Azurna obala, zato sva tudi midva rahlo klonila pod pritiskom tipičnih turističnih potovanj. Prenočila sva v Aigues mortesu, ki je zaradi starega mestnega jedra, ki se nahaja za obzidjem, svojevrstna zanimivost. Naval turistov je tukaj več kot očiten in prijeten vrvež nama je dajal lepe občutke na potovanju.

Sète oziroma »male Benetke Languedoca«, kot mu tudi rečejo, je ena od lokacij, ki so mi še posebno pri srcu. Pisane ribiške barke, mestni vrvež, veliko raznih festivalov v času počitnic - med drugim naj bi obstajala tudi neka ribiška fešta Le grand pardon de la Saint Pierre, katere podrobnosti in čas si lahko najdete na internetu. Ob najinem obisku kakšnih večjih »pirov in rož« ni bilo. Sva se pa izredno zabavala na neke vrste odprtem house partyju, na katerega je »uletelo« kar nekaj novih nabornikov mornarjev (predvidevam na prvem izhodu po dolgem času). Ti so ob obilici moralne podpore maliganov iz opojnih substanc »sramotili« svoje nadrejene, ki kar niso vedeli kako bi ukrepali.

Skratka, nama je lokacija pisana na kožo. Vsekakor k temu pripomore dejstvo, da za Sètejem obstaja kar nekaj kilometrov ceste, ki poteka tik ob morju in ob kateri si potem ta »divji« lastniki kamperjev dajemo duška.

Prenočevanje tik ob cesti sicer priporočam le največjim navdušencem tovrstnih aktivnosti, saj bojazen, da bi kak zaspan tovornjakar ali morebiti opito smrkovje, ki preizkuša sposobnosti svojih vozil, (ki so zanimivo proti slovenskim praviloma kar lepo polnoletna) treščil v nič hudega slutečega zastojkarja kar hudo krati spanec. Lokacijo za miren počitek je mogoče najti v mestu Marseillan plage in je tudi dovolj blizu, da se lahko zjutraj vrnete v prvo vrsto uživanja na peščeni plaži.

Sète zjutraj

Bralec, ki ga je pomenljiv naslov zavedel, se morda že huduje in »benti«, da se obnašam kot naši politiki. Vendar sem moral malo skreniti s poti.

Kakorkoli, Canal du Midi se začne v »bazenu«, ki se nahaja za sètejsko plažo in prva lokacija, ki sva jo ovekovečila, je bilo mestece Agde.

Vsekakor je treba povedati, da so ceste, ki spremljajo kanal, večkrat tudi bolj kot ne lokalne in prav za lastnike »ta večjih« kamperjev morda (ampak samo včasih) malce nerodne. Ob kanalu du Midi bodo na svoj račun prišle družine in pa rekreativci, ki jim bo kolesarjenje ali jogging v senci dreves verjetno prav prijetno popestrilo dopust. Brez skrbi, tudi za ostale, ki so tako kot jaz ali baje Winston Churchill, ki je bil zaprisežen ne-športnik, dovolj »dela«.

Zapornice Libron pri Viasu

Adge, ki slovi kot uradni začetek Canala du Midi, za lepot razvjenega kamperista sam po sebi ne ponuja ne vem kakšnega šarma. Je zgolj пристanišče z restavracijami, ki visijo nad vodo ter katedralo Sv. Štefana. Morda mi bo bralec nasprotoval, vendar nisem encikloped, zato naj si vsak po svoji vesti podatke najde na internetu. Morda le to, da mesto Agde nima kaj dosti povezave z razvpitim Cap d'Agde, ki pa zna biti mogoče bolj znan naturistično in seksualno naravnanim in navihanim kamperistom.

Mesto Portiragnes, ki sledi, je morda bolj zanimivo (vsaj zame, ki sem bolj hribovske sorte in so mi manjše vasice bolj pri srcu), saj je uvrščeno tudi na seznam sto najlepših francoskih vasic, ki ga lahko kritični bralec seveda z lahkoto najde na internetu. Opozarjam pa vas, načrtovalce poti, naj vas ne zavede skušnjava, da bi sopotnikom oziroma partnerju (tako kot jaz) povedali za ta seznam kajti utegne se zgoditi, da boste doživljali konkretno štetje teh vasic in pa dolgočasen pogled ob omembi, da se bliža še ena izmed... Zapornice v Portiragnesu se nahajajo malce ven iz vasi, kar pa ni odvrnilo starejših domačinov, ki so prihajali peš iz vasi s piknik stolčki sedet k zapornicam, opazovat mimoidoče turiste, ki so se zaradi pomanjkanja izkušenj rečne plovbe včasih prav nerodno obnašali. Vsi skupaj pa so se prav lepo kratkočasili. Odveč morda ne bi bilo zapisati, da se za plovbo po kanalih kupi neke vrste vinjeta, katere cena je odvisna od dolžine plovila. Prehod preko zapornic je omejen z nekakšnim obratovalnim časom, zaporničar pa svoje delo opravlja brezplačno, oziroma ga verjetno financira država. Kakopak pa lahko tudi prebiva v hiši ob zapornicah. Država na tak način zagotavlja vsaj turistično eksistenco kanalov če že gospodarsko niso več pomembni. Govorim v množini, ker je kanalov po vsej Franciji veliko, tako da lahko iz Azurne obale »pičimo« celo v Nemčijo ali Nizozemsko. Pogoj je le dovolj nizko plovilo, da se lahko stisnemo pod številnimi mostovi.

Canal du Midi

Srce kanala je poleg mesta Toulouse, kjer je njegov konec, prav Beziers. To lepo mesto je treba obiskati, četudi se ne odločimo spremljati traso kanala po celotni dolžini. Poleg standardnih podatkovnih turističnih pamfletov, ki jih najde striček google, pa bi omenil vrsto zapornic (kar devet zaporedoma jih je), ki barke dvigujejo ali spuščajo za višinsko razliko 30 metrov. Celoten sistem je pod Unescovo zaščito in je pravi magnet za turiste. Prav posebno zanimiv je tudi akvadukt kanala, ki prečka reko Orb, saj se barke vozijo po njem kot po viaduktu, spodaj pa teče reka.

Ob najinem prihodu je v mestu potekal večdnevni vesplošni festival poimenovan Festa d'Oc in zavaljo zastonskega nastopa svetovne zvezde Jimmija Cliffa (župani slo občin učite se) sva se odločila podaljšati bivanje še za dva dni. Spremljevalne dejavnosti festivala so se odvijale skozi vse dni. Tako sva v parku igrala vsemogoče družabne igre, od gigantskega štiri v vrsto do ogromnih sestavljanek in tangramov. Pestra pa je bila tudi ponudba domačih in lokalnih specialitet, da o vrvežu domačinov, lokalnih posebnežev in turistov ne izgubljam besed.

Beziers

Koncert in samo vzdušje je bilo izredno in še nekaj dni sva strjevala vtise.

Znamenito polje pri Colombiersu in pa seveda Malpaški tunel dolg cca 165m iz mivke (morda gre za peščenec ... oprostite, nisem geolog), ki ga je (glej google) x- število delavcev izkopalo v x dneh, naju je že pričakovalo. Bila sva zgodnja, tako da sva si zajtrk privoščila kar na razgledni točki, ki se kot nalašč prav tam vzpenja. Jah, zajtrk. Po obveznem »fotošutingu«
zgodaj zjutraj in turški kavi je to ena izmen najljubših reči na potovanju. Zanimivo, doma ga jem le redko. Verjetno imam v podzavesti misel, kaj bova videla in doživela skozi dan. Obetala se nama je huda vročina, nebo je bilo brez oblaka in strinjala sva se, da si bova sence še kako želela, zato je padla odločitev: greva naprej v Capestang.

Polje pri Colombiersu

Malpaški tunel

V Capestangu sva že bila, tako da nama je bil kar poznan in natančno sem vedel, kam se bova namestila. Kdor ima laptop, bo lahko ulovil tudi kakšno izmed nezaklenjenih wifi omrežij, da prečkira maile in ne izgubi stika z našo nam ljubo domovino.

Za »divje« kamperiste je v marini dovolj prostora, ljudje so prijazni, skratka vasica za večkratno uporabo. In glej ga šmenta, med pohajkovanjem zagledam barko iz nizozemske, ki po moji oceni tam »vedri že par let«. No, vsaj od leta 2006, ko sem bil nazadnje tam. Prebivalci so Nizozemci, ki so si očitno Capestang izbrali za svoj novi dom (i tata bi sine) in na barki prav uživajo. Še posebno sem to opazil zvečer, ko se je do najinega kamperja, kot v risanki, pretihotapil vonj po roštilju.

»Enkratno narisana« ulica v Capestangu

V poletnem času je po celi Franciji dosti boljšjih sejmov, seveda tudi Capestang ni bil izjema (za lokacije in čas glej google). Sejmi se praviloma odvijajo čez vikende, tako da je mogoče zanimivo tudi za zbiralce starin ali podobne krame. Priporočam »cenkanje« na polno.

Naj samo omenim, da boste z lučjo pri belem dnevu iskali konkurenčne prodajalce, če sta v krajšem razmaku dva boljšja sejma na podobni lokaciji, saj določen teritorij pokriva omejena kasta...

Vasice Le Somain na microsoftovem autorouteu ne boste našli. Tudi sam sem čisto po naključju našel vir, ki mi je vzbudil zanimanje o tej čudoviti vasici, ki je baje tudi pod Unescovo zaščito. Zdi se mi prav idilična lokacija za preživetje mirnega dneva. Prav v njej je bila med drugim zasidrana idilično pisana ladja-trgovina, na kateri so bile naprodaj lokalne umetnije, keramika olja, vino, savojska mila in podobno. Vse stilsko dovršeno in mamljivo za kupca.

Za kamperiste je dovolj prostora na obeh obrežjih, le da se vam ni treba, tako kot meni, s strahom zapeljati čez obokan star most z mislijo, da je zaščiten ali da se bo podrl.

Le somail (HDR)

Teren v okolici je precej raven, tako da ni problema za sprehode, tek, kolesarjenje ali pač samo za večerjo v bližnji restavraciji.

Ventenac-en-Minervois je pristanišče, v centru katerega je vinska klet. Morda je rahla posebnost, ki je pritegnila mojo pozornost ta, da se domače vino dobi tudi na refuzo. In seveda me ni bilo treba dvakrat prosit. Cene so kar ugodne z izjemo butelj. Izbira je pestra. Imajo pa tudi »pljuvalnike«, ki so lično narejeni iz starih sodov, kamor ob degustaciji izpljuneš poizkušeno. Seveda ni potrebno napisati, da jih klana Slovenca nisva uporabila. Še najbolj nama je bilo vseč rdeče deželno vino, rahlo podobno našemu refošku, vendar ne tako močno. Kupila sva ga v lični plastenki z grbom kleti in si obljubila, da ga prihraniva za domov. Vendar suša v grlu je bila prevelika, zato je bil »razdevičen« že naslednji dan (sorry ata pa drugič).

Ventenac-en-Minervois

Naprej naju je pot vodila preko Hompsa, Puicherica, Marseillettea do Trebesa. Ko sva se pripeljala v Trebes, sva že z višine glavne ceste zagledala konvoj kamperistov, ki so tako kot beli labodi stali lepo »pošlihtani« v vrsti ob kanalu. Prava simbioza z »Ladjarji«. Še dobro, da sva prišla že zgodaj popoldan, da sva sploh dobila prostor. Ni pa to tipičen »štetplac«, za svežo vodo je poskrbljeno, sanitarije boste morali sprazniti drugje. Zanimiva se nama je zdela ribarnica v marini, kjer nudijo tudi pečene ribe, ki jih pripravijo v istem prostoru. Lahko jih odneseš na barko, v kamper ali na mini šanku ob steni elegantno, kar na ulici prežvečiš pečeno specialiteto. V vasi so tudi zapornice, tako da se lahko kratkočasiš tudi z opazovanjem principa delovanja sistema, kakor tudi s previdnimi pogledi (sorry žena) na brhke mladenke, ki se včasih pripeljejo na palubah mimoidočih rečnih bark. Prav Čehov se mi zdi, da je ogromno. Pametno so odkrili zanimiv in lep stil počitnic.

Trebes

In sedaj moja ljubica: Carcassonne

Klišejska destinacija turističnih agencij in podobnih romarjev. Ampak je vredna. Midva sva bila tokrat tam že tretjič, enkrat celo na koncertu zvezdnika Stinga, ki je imel predstavo v starem teatru za grajskim obzidjem. Karte sem komaj »nafehtaril« in mastno preplačal (hranili so jih za goste hotela) na eni izmed recepcij grajskih hotelov. Ampak se je izplačalo. Zelo zabavno se nama je zdelo poslušanje petja publike s francoskim naglasom. Alo Alo v živo. Ambient in vzdušje sta bila odlična.

Carcassonne

Carcassonne

Bližala sva se koncu potovanja ob kanalu. Najvišjo točko doseže pri mestu Castelnau-dary nato pa se začne spuščati proti Toulouseju. Namerno sva izpustila ta del, seveda pod vtisi, ki se bodo sčasoma zapekli na možganski hard disk ob pomoči tisočih fotografij, ki so se pridno zbirale na digitalnih medijih. Naju pa so že nestrpno čakali Pireneji z nacionalnim parkom Gavarnie, kjer domuje najvišji evropski slap 400m (google) in pa nenapovedanim »traffic jamom« zaradi pravega tour de France.

Zahvalil bi se moji Sabini za potrpežljivost pri mojih fotkarskih muhah, za vedno dobro »košto«, bratrancu za izposojen kamper (pazim nanj ko na zenicu oka svoga) in sestri, ki bo (je) lektorirala tale prispevek. Icko.

Zapornice

Beziers

Du midi